

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Mgr. Jan Krejsta**, se sídlem Horní 32, Brno, **správce konkursní podstaty úpadce K-centrum, spol. s r. o.**, se sídlem Křenová 19, Brno, proti žalovanému: **Finanční úřad Brno I**, se sídlem Příkop 25, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2006, čj. 128242/06/288912/1176, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007, čj. 29 Ca 176/2006 - 22,

t a k t o :

- I. V řízení **se pokračuje.**
- II. Kasační stížnost **se zamítá.**
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobci **se** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í

Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 5. 2006, čj. 128242/06/288912/1176, zamítl reklamaci žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2006, čj. 98711/06/288912/1176, o převedení části přeplatku vykázaného na dani z přidané hodnoty ve výši 27 764 Kč na úhradu nedoplatku na silniční dani ve výši 5153 Kč. Svůj postup žalovaný odůvodnil § 64 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), za použití § 105 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), kdy při vzniku přeplatku na jedné dani finanční úřad použije přeplatek na úhradu případného nedoplatku u jiné daně.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2006 žalobou u Krajského soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 29. 5. 2007, čj. 29 Ca 176/2006 - 22, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud uzavřel, že § 105 odst. 1 zákona o DPH neupravuje otázku převedení přeplatku daně na nedoplatek daně, ale

otázku vracení či nevracení nadměrného odpočtu, proto nemohl být podkladem správních rozhodnutí. Ta tedy spočívají pouze na § 64 odst. 2 daňového řádu, který však nelze aplikovat s ohledem na § 14 odst. 1 písm. i) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů, který je ve vztahu k prvně citovanému ustanovení speciálním předpisem.

Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel uvedl, že vyměřením nadměrného odpočtu za dané zdaňovací období vznikl zvláštní druh přeplatku, podléhající speciální právní úpravě obsažené v § 105 zákona o DPH, který byl správce daně povinen převést podle § 64 odst. 2 daňového řádu na daňový nedoplatek za daňovým subjektem, vedený správcem daně. Stěžovatel zároveň připomněl, že na rozdíl od předchozí úpravy obsažené v § 37a zákona č. 588/1992 Sb. zákonodárce v § 105 odst. 1 zákona o DPH explicitně formuloval výhodnější postavení správce daně, čímž vyhověl požadavku Ústavního soudu vyjádřenému v nálezu sp. zn. I. ÚS 544/02.

Žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyššímu správnímu soudu bylo z úřední činnosti známo, že Městský soud v Praze podal k Ústavnímu soudu podáním ze dne 19. 6. 2006, podle článku 95 odst. 2 Ústavy a § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, návrh na zrušení § 105 odst. 1 věty třetí zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů; řízení před Ústavním soudem bylo vedeno pod sp. zn. Pl. ÚS 48/06. Nejvyšší správní soud shledal, že i v jím posuzované věci bylo aplikováno zákonné ustanovení, které Městský soud v Praze pokládá za protiústavní, proto rozhodl, že je třeba řízení přerušit [§ 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s.], neboť výsledek rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 48/06 může mít vliv na rozhodování Nejvyššího správního soudu v této věci.

Ústavní soud nálezem ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 48/06, rozhodl, že *„Ustanovení § 105 odst. 1 věty třetí zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění před novelizací provedenou zákonem č. 296/2007 Sb., a to text „Prohlášením konkursu se daňové řízení nepřerušuje a po prohlášení konkursu se plátcí vrátí vyměřený nadměrný odpočet, pokud nemá daňové nedoplatky vzniklé před prohlášením i po prohlášení konkursu.“, bylo v rozporu s čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.“*

Nejvyšší správní soud v návaznosti na rozhodnutí Ústavního soudu především rozhodl o pokračování v řízení. Zároveň je, s ohledem na nález Ústavního soudu, zřejmé,

že rozhodnutí žalovaného, opírající se o ustanovení zákona o DPH, jehož rozpor s Listinou základních práv a svobod Ústavní soud deklaroval, nemůže obstát. V podrobnostech argumentace k protiústavnosti citovaného ustanovení Nejvyšší správní soud pro stručnost v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění nálezu Ústavního soudu.

Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k nesprávnému závěru, že § 105 odst. 1 zákona o DPH upravuje odlišnou problematiku. Mělo-li by být ovšem toto pochybení důvodem pro zrušení rozsudku krajského soudu, jednalo by se o formalistický postup, který by vedl jen k dílčí změně v odůvodnění rozsudku krajského soudu, bez vlivu na správnost jeho zrušujícího výroku.

Nejvyšší správní soud, proto uzavřel, že kasační stížnost není důvodná a zamítl ji (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalobce v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádal náhradu nákladů řízení spočívajících v nákladech právního zastoupení za dva úkony právní služby, spočívající (zřejmě, neboť tuto skutečnost neupřesnil) v převzetí a přípravě zastoupení a v podání soudu týkající se věci samé. Nejvyšší správní soud ovšem žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal. Převzetí zastoupení bylo pouze formálním úkonem, neboť advokátka, které žalobce udělil plnou moc k zastupování v řízení o kasační stížnosti, jej zastupovala již v řízení o žalobě, podání soudu ve věci samé se omezilo na jednovětný souhlas s rozsudkem krajského soudu a návrh na zamítnutí kasační stížnosti provázený již zmíněným uplatněním nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

